

”ס י ר י מ ת ת - מ י מ י מ”

מאז חלף ועבר הצורך בשמירת סודות המלחמה ניתן לספק כי אלמלא „אנשי הצפרדע“ הבריטיים יתכן שיום הפלישה היה מסתיים בכשלונות. בשעה שעצמת הצבא הגרמני היתה ערוכה מאחרי ה„חומה האטלנטית“ תוך צפייה להתקפת הברית, פוצצו ופרצו „אנשי-הצפרדע“ פרצים פרצים במתקני המגן שמתחת לפני הים של אותה „חומה“ — והדבר נעשה תוך 5 שעות, ובמחיר של אבדה אחת בלבד.

„אנשי-הצפרדע“ שחו ללא צליל ומתוך בטחון, כמה רגל מתחת לפני המים, אך גררו אחריהם, על פני המים, דוגיות תפוחות אויר קלות, המכילות חמרי נפץ: והם שטפלו טפול כהלכה במכשולי הענק אשר לפי סברת הגרמנים צריכים היו לקרוע את התחתית מכל ספינת פלישה המתקרבת לחוף. גובהם של חלק ממכשולים אלה היו 10 רגל והם הכילו שני טון של פלדה מוצקת, במבנה של סדרות סדרות משולשים כה מחוכם, שגם פצצת עומק בת 500 ליטראות אף אם היתה מתפוצצת במרכזם לא היתה לה השפעה ביכרת עליהם.

אכן, בצדק ראו הגרמנים עצמם בטוחים מאחרי מכשולים אלה. ואמנם ידעו ששום ראדאר, שום טנקים זורק־אש, שום ספינה אנטי מטוסית, או מטוסי רקטות — אף אחד מכל תחבולות מלחמה חדשות אלה, לא היה בו כדי לאפשר לצבא פולש את המעבר מעל פני אותה חומה תת־ימית. וכך ישבו מאחרי מכה יי שלהם והרגישו את עצמם בטוחים בטחון יחסי. אך במשך חמש השעות שלפני בא ספינות הפלישה הראשונות, 3000 ממכשולים אלה נעלמו פשיטא מתחת עיניהם ממש של הגרמנים... והם אף לא ידעו מה בעצם מתרחש כאן. כל מה שראו היה התפוצצות, עמוד מים קטן, כמה בער בועים, וראש המחסומים, אלה ילדי טיפוחיהם, התקפלו ונעלו מן מתחת לגלים. גם את שדות המוקשים — אף כי את זאת לא יכלו לראות — היו אותה השעה „אנשי-הצפרדע“ הופכים לבלתי עשויים להזיק, וכל זה לבלי השמע קול. לאחר מעשם זה שחו אנשי-הצפרדע חזרה כבבואם. הם ידעו כי עוד אסור לספר דבר על עצמם — וזה אפילו לאחר כניעת גרמניה, כיון שהיו עוד אלפי מכשולים סביב חופה של יפן, שהיה עוד צורך לטפל בהם בהגיע זמנם.

הם הוסיפו לשהות באנגליה ועסקו בבניית מודלים מסוג המחסומים שלפי ידיעתם בנו היפנים, ובהמצאת דרכים טובות יותר להחרבתם. הגיעו גם אמריקאים ללמוד את הטכניקה החדשה הזאת.

אך עתה לא יצטרכו להם עוד וכך אפשר לספר באמת על אחד מן הגדולים שבסודות צי-המלחמה הבריטי.

אפשר שהמבחן החמור ביותר למידת התאפקותם של „אנשי-הצפרדע“ הגיע כשהגרמנים, שהשתמשו בהעתק תלבוש צלילה איטלקיות שהותאמו לתפקידים אלה¹, ניסו לפוצץ

1) כידוע הרבו האיטלקים לחדש דרכים — ואף להשתמש — בכמה סוגים של פעולות בעלות אופי זה, אשר ראו בהן „נשק־חלשים“ מובהק (בתנאי, כמובן, שלמעטים לפחות מבין בני הצד ה„חלש“ יהיה אומץ הלב המספיק); ונתפרסמה עם סוף המלחמה הידיעה על מעשה החבלה הגדול אשר חבלו שליחי הצי האיטלקי באניות-מלחמה בריטיות אדירות שבגמלה של אלכסנדריה (בין ה„אר נודע הדבר מתוך נאומו של צירציל בבית הנבחרים, הקסודי בעתה שנתפרסם לא מזמן). — ה מ ע ר כ ת

את גשר הריין בנימגן על הוואל. (בשעת ההסתערות הבריטית לעבר ארנהיים — המער) נסיון זה הופיע בכותרות מרעישות כמעט בכל העיתונים, ונוצר הרושם כאילו הגרמנים הם שהקדימו לספח סוג נשק זה ולהשתמש בו. הצי ידע כי „אנשיהצפרדע” שלו טובים לאין ערוך מאלו של הגרמנים, (אכן, הגרמנים הנ”ל נתפסו כולם, בלי בצוע זמנם — המער), וכי אומנו במשך שנים וכבר הוכיחו את יעילותם, אך היה עליו לשמור על לשונו. תחילתם של „אנשיהצפרדע” הבריטיים הוא בימי המלחמה הראשונה — וזו דוגמא נוספת כיצד הכינה בריטניה תכניות להתקפת ואפילו בשעה שנראה היה כי לא תוכל להגן על חופיה היא.

כל תלבושות הצלילה שהשתמשו בהן עד המלחמה האחרונה היו מכבידות ומעיקות ומלאות קיפולים. כל קיפול וקיפול היה מעין „מיכל אויר” נוסף שבפנים התלבושת, והיה צורך שהצולל ישא משקלות כבדות כדי להתגבר על כוח-הציפה שמקנה האויר. משקל נוסף זה פרושו היה הכבדה על התנועה.

ואלו „חילת-ימי” שחווה החוזים ממפקדת הצי הבריטי, שומה היה עליו שיצלה לשהייה ממושכת כדי לבצע פעולות הריסה, ואם יגלה הכרת אף לחלחם מתחת למים. היה צורך על כן למצוא לבוש חדש שיפעל „כעור גוף שני”.

אנשים יצאו דחופים ובהולים אל סביבת מגדרות המגן של נמלים ידועים בבריטניה. עבודתם היתה סודית. אסור היה להם לספר מה מעשיהם גם לחבריהם. הם קראו לעצמם „יחידה — להגנת מחסומי הנמלים” של „צבא-הצי המלכותי” והיו אומרים כי הם מבצעים סיורי פטרול שבשיגרה להבטיח שאיש לא יוכל לעבור את מחסומי הנמלים. דוגמא אחר דוגמא של חליפות נבחנו ונפסלו עד שלבסוף הוכנה חליפה מושלמת. בתירכף-רגל מאורכות, שצורה צפרדעית להן, אשר נועלים אנשים אלה לרגליהם אינם המצאה גרמנית ואף אינם דבר חדש. השתמשו בהם זה כשלושים שנה ספורטאים שצדו דגים מתחת למים במקומות טרופיים למחצה.

אחת הבעיות היה מנגנון הנשימה. לבסוף הוכן מתקן נוח וקל, אשר בו אפשר היה לשאת בקבוקי חמצן ודורתחמוצת-פחמן ומספגי תחמוצת-הפחמן, בלא להפריע לחופש התנועה של נושאים. אפשר היה לאדם נושא לשחות על חזהו, על גבו, להתאיב עומד להתקפל אחורנית — ראשו מעל עקביו — ובכל מצבים אלה ליהנות מנשימה נוחה. מספר רב של חליפות הוכן לקראת הפלישה לצרפת. אנשים אומנו בשמוש בהן. הבעיה הבאה היתה: כיצד עמדו הגרמנים להגן על חופי צרפת?

אלפי מטוסים ערכו טיסות מנמיכות טוס מעל חוף צרפת בשעת השפל. ראשי המכשולים שמתחת לפני המים היו מתגלים או מעל פני המים. ע”י צלומים מגובה נמוך ביותר ובאלכסון סיפק חיל-האוויר המלכותי לצי-המלחמה מערכת תמונות מלאה, של מה שיצפה להם. המטילות מגור ביותר היו מגדרות-ה„משולשים”. נבנו תבניות בבריטניה, אך פצצות עומק בנות 500 ליברות שהופעלו נגדן לא החריבו, והיה הכרח לספח שיטה לפיצוצם במטעני נפץ נבדלים לכל גדר כזאת.

שלושה מטענים היו מנתקים את ה„חזית” של מגדרת כזו מסמוכותיה; ואלו שאר המטענים היו מערערים ומקפלים תחתם את משענות ה„משולשים” הללו — ואז היה המכשול בעל עשרת הרגל לגובה, שוקע לתוך סכך פלדה, 18 אינטש בלבד, גדול.

„אנשיהצפרדע” יוצאים לסיוריהם בדוגית גומי תפוחת-אוויר (פניבמטית) כשכולם, פרט לאחד, תופסים במשוטים מסוג מיוחד.

חליפת השחיה של „איש-הצפרדע” היא מעין עור גוף שני עשוי גומי גמיש שהוא אפור ומתנוצץ כעור הפיל. מנגנון הנשימה הקל והנוח שלו מאפשר לו להישאר מתחת למים 90 דקה בלי אי נוחות כלשהי, ובתירהרגל ה„מסנופרים” שלו מקנים לו את היכולת לשחות מתחת לפני המים, כאשר ישחה אחד מאלושי השחיה על פני המים, כשידי צמודות אל צידיו ו„סנפירי” רגליו נעים בניתוחת מעלה ומטה.

בדומה ל"אנשי צפרדע" הבריטיים, פעלו בקרב צי-המלחמה של ארה"ב, "צוותי הריסה תת-מימיים". כדברי במה אמריקאית מקצועית: מאיי המרשלים (במרכז מערב של האוקינוס השקט, שנכבשו ע"י האמריקאים בראשית 1944) ועד לאי אוקינווה שבקצה יפן (1945), מסיצילה (1943) ועד נורמנדיה (1944), סללו "צוותי ההריסה התת-מימיים" פרץ במכשולי האויב, ע"י פיצוץ המכשולים התת-מימיים שהיו קו המגן הראשון של האויב.

בזירות היסודיות והאוקינוס השקט היו "הצוותים" כולם מאנשי הצי, ברובם מיחידות חיל-המהנדסים אשר לצי, אולם בפלישת נורמנדיה השתמשו גם באנשי הצבא. שם, מול חוף העליה אומהה (אחד משלושת ראשי-הגשר הראשונים של צבא ארה"ב בחוף נורמנדיה), פרצו ששה עשר פרצים בני 50 מ' כ"א — ומהם נפגעו 3 אנשים מכל 5 שהופעלו (סתירה בולטת לדרך החסכונית בה בוצעה הפעולה הבריטית באותה פלישה. ראה לעיל — המערות). באוקינוס השקט היו "הצוותים" עוברים מספינות פלישה שונות לסירות גומי קטנות ואת אחרית דרכם אל המכשולים היו עושים בשחייה. אחת הגדולות במלאכות שבצעו היתה באוקינווה, מקום בו הסירו למעלה מ-3000 כלי מכשול נפרדים. היה על מלאכת ההריסה מתחת למים להיות זריזו וביד בוטחת. בסלעים הנראים לאויב, מקום, בו היה אדם מטרה בולטת, היה על צוותי ההריסה לעבוד בפרקי זמן קצרים בהם כיסתה גאות הים את הסלעים בשלמות או חלקית. ושעה שעלו "אנשי צבא הצי" בחוף גואם, מצאו הם מודעה באותיות מאירות עינים: "ברוכים הבאים לגואם, הוי צבא הצי של ארה"ב. (חתום). "צות" ההריסה התת-מימי מס' 4".

הצילומים המצורפים של אנשי צוותים אלה מעידים כי בפעולות במים החמים ההם ויתרו על החליפות השלמות והסתפקו ב"בתי-הרגל" ה"מסנופרים", ובחגורות מיוחדות ובהן פגיונות, מגלי מוקשים ומערכות כלי הריסה וכן משקלות לשם שינוי משקל הגוף. לפעולה ממושכת מתחת למים היו גם להם "מסכות צלילה" מתאימות. כן היתה להם צורה מיוחדת של מגיני עינים מפני מלח הים. לפני כניסתם למים היו מורחים גופם ב"צבע מלחמה", מעשה-אלומיניום, כדי להכביד על האויב להבחין בהם.

